

„Pojď se radovat se svým pánem“

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

15.11.2020

Dnes stejně jako před týdnem je hlavním tématem liturgických textů druhý příchod Ježíše. Minulou neděli jsme slyšeli podobenství o deseti družičkách, dnes je to podobenství o hřivnách. A znovu to můžeme špatně chápat, pokud se pozastavíme na tom, co je pro nás šokující: „Kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. A toho služebníka, který není k ničemu, hodte ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů“

„Hodte ho ven do temnot“: ve 2. čtení už jsme měli ono téma světla a temnot: „Vy bratři (a sestry), nejste ve tmě, že by vás ten den překvapil jako zloděj. Vy všichni jste přece synové světla a synové dne, noc ani tma nemá nad námi právo“. Nebyl už ten „služebník k ničemu“ ve tmě, dříve než přišel pán? Nevybral si sám pláč a skřípění zubů? Sv. Pavel nás vyzývá, abychom zůstali „bdělí a střízliví“, zve nás k aktivnímu a odpovědnému přístupu. Není to právě to, co chybí onomu služebníku? Podívejme se zblízka na toto podobenství.

V podobenství jde o člověka (pak se o něm mluví jako o „pánu“), který se vydal na cesty a svěřil svůj majetek služebníkům, než se vrátí. Ježíš říká toto podobenství bezprostředně před svým utrpením. Z kontextu je jasné, že mluví o tom, že „odejde“, že zemře, ale že se vrátí a bude „účtovat“, že bude „soudit živé i mrtvé“, jak říkáme ve vyznání víry. Ale důraz není na tom, kdy a jak se vrátí nebo jak proběhne soud, ale na tom, jaký s ním máme vztah.

Jsou tři služebníci. Každý dostává „podle svých schopností“ říká evangelium, první pět hřiven, druhý dvě a třetí jednu. Často máme tendenci říct „jenom“ jednu. Ale to v textu není a jedna hřivna je opravdu hodně. Hřivna: to je velká hodnota, asi několik milionů korun! Už jedna hřivna je hodně. A ty hřivny, to jsou také dary, které jsme dostali od Boha... a každý z nás opravdu dostal hodně! „Každý podle svých schopností“. Víc bychom zřejmě nebyli schopní unést. Otázkou je, co jsme s tím udělali nebo co s tím děláme.

Je psáno, že ten pán jim „svěřil“ svůj majetek. V tom je vztah důvěry. Ale je ta důvěra oboustranná? U třetího to vypadá, že nikoli. Když chtěl ospravedlnit své chování, říká: „vím, že jsi tvrdý člověk; sklízíš, kde jsi nesel a sbíráš, kde jsi nerozsypal. Měl jsem strach a proto jsem tvou hřivnu ukryl v zemi“. On má strach ze svého pána a podle toho jedná. Ale to je jenom v jeho hlavě, je to falešný obraz o tom pánu, nemá k tomu důvod: pán mu

důvěřoval a dal mu velký dar. A jak ukazuje rozhovor s dvěma prvními služebníky, chtěl mu svěřit ještě více a pozvat ho k radosti ze společenství se sebou. On sám se uzavřel v bludném kruhu: jednal ze strachu, že ho jeho pán potrestá a nechtěl nic riskovat. Proto vykopal v zemi jámu, aby tam ukryl ty peníze. Ale tím podkopal definitivně vztah s pánem, protože tak ukázal, že není hoden jeho důvěry. Kvůli tomuto jednání je potrestaný, nebo spíš se sám trestá, protože už nejednal jako dítě světla, ale ukázal, že žije v pokrytectví, že jeho duše je ve tmě. Nemá důvěru a proto důvěra, kterou měl od pána, je mu vzatá. Pláč a skřípění zubů asi prožil ze strachu už před setkáním s pánem!

Ale naštěstí jsou tu ti dva ostatní služebníci, kteří nám můžou být pozitivními vzory. Rozdíl se třetím není v tom, že dostali více (ten druhý dostal daleko méně než ten první, ale není to pro něj problém). Rozdíl je v tom, že ti dva první odpověděli důvěrou na důvěru svého pána, neměli strach riskovat a proto získali „úroky“ a velké úroky (100%!). A dostali velkou odměnu: nejenom ještě větší důvěru od pána, ale mohli vstoupit do radosti s ním.

Tato radost je to, co nás čeká v Božím království. Ale co my děláme s hřivnami, které jsme dostali, jak použijeme dary, které nám Bůh dal? Jsme ochotní riskovat tyto dary, využít je ku prospěchu Boha, církve a světa? Každý z nás má jiné dary, ale Ježíš, když „odcestoval“ do nebe, nám zanechal církev, abychom se společně v ní a s ní modlili, vytvořili společenství, rostli ve víře, sloužili a svědčili o lásce Boží. Není potřeba čekat na druhý příchod Ježíše nebo na poslední soud, abychom si položili otázku, jak můžeme naše dary „zužítkovat“. Možná v době, kdy se nemůžeme setkávat na mši v kostele, je ještě důležitější využít své osobní dary tak, aby církev byla a zůstala živým společenstvím. První krok může být využít možnosti „domácí bohoslužby“ (na webu „Pastorace.cz“ existuje „Manuál pro domácí bohoslužby“), pro někoho to může být čtení Bible nebo si všimnout lidí kolem nás, kteří potřebují konkrétní pomoc (například s nákupy) nebo kteří potřebují povzbuzení. Uvědomte si dary a možnosti, které jste dostali, a využijte je!

Závěrem: co si můžeme z tohoto podobenství vzít jako povzbuzení? Že se máme těšit ze setkání s Ježíšem (a ne mít strach), že máme mít v něj důvěru a být vděční za dary, které jsme od něho dostali, a že máme užít tyto dary ku prospěchu Boha, církve a světa... a že z toho budeme mít prospěch i my, protože se budeme moci radovat se svým Pánem.

Modleme se: Pane, dej nám milost jednat tak, abychom od tebe uslyšeli stejně jako oni dobří služebníci: „Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem“.

Otec Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti